

ตอนที่ 3

เรื่องสั้น

หน่วยที่ 6

เฮมมิงเวย์-มาฟูซ-ปาซ

เออร์เนสต์ เฮมมิงเวย์ เป็นนักเขียนชาวอเมริกันที่ยิ่งใหญ่มากในศตวรรษที่ 20 และเป็นที่ยอมรับแพร่หลายในหมู่นักอ่านงานวรรณกรรมทั่วโลก ส่วน นากิบ มาฟูซ และ อ็อกตาวิโอ ปาซ อาจจะเป็นชื่อนักประพันธ์ที่ดูใหม่ต่อนักอ่านชาวต่างชาติหรือชาวไทยของเรา แต่ในหมู่ประชาชนในชาติหรือกลุ่มประเทศของเขาแล้ว นักเขียนรางวัลโนเบลทั้งสองท่านต่างมีผลงานที่อุดมด้วยคุณค่าทางวรรณคดีมากมายและเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไป

เนื้อหาที่สำคัญ

1. เออร์เนสต์ เฮมมิงเวย์ (Ernest Hemingway)
 - 1.1 ชีวิตประวัติ
 - 1.2 **Old Man at the Bridge**
2. นากิบ มาฟูซ (Naguib Mahfouz)
 - 2.1 ชีวิตประวัติ
 - 2.2 **Half a Day**
3. อ็อกตาวิโอ ปาซ (Octavio Paz)
 - 3.1 ชีวิตประวัติ
 - 3.2 **The Blue Bouquet**

วัตถุประสงค์

หลังจากนักศึกษาเรียนหน่วยที่ 8 แล้ว นักศึกษาสามารถ

1. ตอบคำถามเพื่อความเข้าใจในเรื่องสั้นที่ศึกษาได้ถูกต้อง
2. วิเคราะห์และวิจารณ์เรื่องสั้นที่กำหนดให้ได้

1. เออร์เนสต์ เฮมมิงเวย์ (Ernest Hemmingway)

1.1 ชีวิตประวัติ

เออร์เนสต์ เฮมมิงเวย์ เกิดที่เมืองโอ๊กพาร์ค มลรัฐอิลลินอยส์ เมื่อปี ค.ศ.1899 เขาเป็นนักเขียนชาวอเมริกันที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่งในศตวรรษที่ 20 และมีอิทธิพลต่อแนวความคิดของนักเขียนรุ่นต่อ ๆ มา

ชีวิตของเขาเป็นชีวิตที่เต็มไปด้วยชีวิตชีวาและการผจญภัย ประสบการณ์ทั้งหลายที่เขาได้รับจากการเป็นผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ **Kansas Star** จากการเข้าร่วมรบในสงครามโลกครั้งที่ 1 ในหน่วยพยาบาลที่อยู่ในกองรบของอิตาลี และการต่อสู้ในการรบจนได้รับเหรียญกล้าหาญ ระหว่าง ค.ศ. 1920-1927 เขาได้ไปก่หลักทำงานด้านหนังสือพิมพ์อยู่ในยุโรป เขาเริ่มเขียนเรื่องสั้นและงานวรรณกรรมต่าง ๆ ตั้งแต่ ค.ศ. 1923 และในปี ค.ศ. 1926 เขาได้เขียนนวนิยายที่สะท้อนถึงสงคราม เรื่อง **The Sun Also Rises** ขึ้นที่กรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส นวนิยายเรื่องนี้ได้รับยกย่องว่าเป็นผลงานที่ดีที่สุดเรื่องหนึ่งของเขา

เมื่อเฮมมิงเวย์ได้เดินทางกลับสู่มาตุภูมิ¹ของเขา เขาได้เขียนนวนิยายขึ้นอีกหลายเรื่อง นวนิยายที่สำคัญ ๆ มีดังต่อไปนี้

¹ ประเทศสหรัฐอเมริกา

- ปี ค.ศ. 1929 **A Farewell to Arms** นวนิยายที่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับสงครามเช่นเดียวกับเรื่อง **The Sun Also Rises**
- ปี ค.ศ. 1932 **Death in the Afternoon** หนังสือเกี่ยวกับการต่อสู้วัวกระทิง
- ปี ค.ศ. 1935 **Green Hills off Africa**
- ปี ค.ศ. 1937 **To Have and Have Not** นวนิยายที่มีเรื่องภาวะทางการเมือง
- ปี ค.ศ. 1938 **The Fifth Column** บทละครที่สรรเสริญความกล้าหาญและเกียรติศักดิ์ของชาวสเปน
- ปี ค.ศ. 1940 **For Whom the Bell Tolls** นวนิยายที่แสดงฉากสงครามในสเปน (ค.ศ. 1936-1939) เรื่องของความรักและการสูญเสีย
- ปี ค.ศ. 1952 **The Old Man and the Sea** นวนิยายที่พวกเรารู้จักกันเป็นอย่างดี เป็นนวนิยายที่สะท้อนให้เห็นการต่อสู้อย่างโดดเดี่ยวของชาวประมงชราผู้หนึ่ง นวนิยายเรื่องนี้ทำให้เฮมมิงเวย์ได้รับรางวัลพูลิตเซอร์

เฮมมิงเวย์เป็นนักเขียนที่ประสบความสำเร็จอย่างมากที่สุดคนหนึ่ง เขาได้รับรางวัลที่ยิ่งใหญ่ถึง 2 รางวัล คือ รางวัลพูลิตเซอร์² (Pulitzer Prizes) และรางวัลโนเบลสาขาวรรณคดีในปี ค.ศ. 1954

เฮมมิงเวย์เสียชีวิตด้วยการทำอัตวินิบาตกรรม (suicide) เมื่อปี ค.ศ. 1961 ที่เมืองไอดาโฮ (Idaho) ขณะมีอายุได้ 62 ปี

²รางวัลพูลิตเซอร์ เป็นรางวัลที่ตั้งขึ้นสำหรับนักหนังสือพิมพ์โดย โจเซฟ พูลิตเซอร์ (Joseph Pulitzer) นักหนังสือพิมพ์ชาวฮังการีคนที่ไปทำอาชีพในอเมริกาจนร่ำรวย

กิจกรรมที่ 1

1. ก่อนที่จะมาเรียนวิชา EN395 ท่านรู้จักนักเขียนท่านนี้มาบ้างหรือไม่ หากเคย ท่านรู้จักเขาจากแหล่งข้อมูลใด

2. ให้นักศึกษาไปสืบค้นข้อมูลเกี่ยวกับ “ประวัติและแนวการเขียนงานของ เออร์เนสต์ เฮมมิงเวย์” จากเอกสารในห้องสมุดหรือใน Website แล้วเขียนออกมาเป็นคำพูดของตนเองก่อนนำเสนออาจารย์ผู้สอน

1.2 เรื่องสั้นชื่อ Old Man at the Bridge

1.2.1 เนื้อเรื่อง

An old man with steel rimmed spectacles and very dusty clothes sat by the side of the road. There was a **pontoon** bridge across the river and carts, trucks, and men, women and children were crossing it. The mule-drawn carts **staggered up** the steep bank from the bridge with soldiers helping push against the **spokes** of the wheels. The trucks **ground** up and away heading out of it all and the peasants **plodded** along in the ankle deep dust. But the old man sat there without moving. He was too tired to go any farther.

It was my business to cross the bridge, explore the bridgehead beyond and find out to what point the enemy had advanced. I did this and returned over the

bridge. There were not so many carts now and very few people on foot, but the old man was still there.

“Where do you come from?” I asked him.

“From San Carlos,” he said, and smiled.

“That was his native town and so it gave him pleasure to mention it and he smiled.

“I was taking care of animals,” he explained.

“Oh,” I said, not quite understanding.

“Yes,” he said, “I stayed, you see, taking care of animals. I was the last one to leave the town of San Carlos.”

He did not look like a shepherd for a herdsman and I looked at his black dusty clothes and his gray dusty face and his steel rimmed spectacles and said, “What animals were they?”

“Various animals,” he said, and shook his head. “I had to leave them.”

I was watching the bridge and the African looking country of the Ebro Delta and wondering how long now it would be before we would see the enemy, and listening all the while for the first noises that would signal that every mysterious event called **contact**. And the old man still sat there.

“What animals were they?” I asked.

“There were three animals altogether,” he explained. “There were two goats and a cat and then there were four pairs of pigeons.”

“And you had to leave them?” I asked.

“Yes. Because of the **artillery**. The captain told me to go because of the artillery.”

And you have no family?" I asked, watching the far end of the bridge where a few last carts were hurrying down the slope of the bank.

"No," he said, "only the animals I stated. The cat, of course, will be all right. A cat can look out for itself, but I cannot think what will become of the clothes."

"What politics have you?" I asked.

"I am without politics," he said. "I am seventy-six years old. I have come twelve kilometers now and I think now I can go no further."

"This is not a good place to stop," I said. "If you can make it, there are trucks up the road where it forks for Tortosa."

"I will wait a while," he said, "and then I will go. Where do the trucks go?"

"Towards Barcelona," I told him.

"I know no one in that direction," he said, "but thank you very much. Thank you again very much."

He looked at me very blankly and tiredly, then said, having to share his worry with some one, "The cat will be all right, I am sure. There is no need to be unquiet about the cat. But the others. Now what do you think about the others?"

"Why they'll probably come through it all right."

"You think so?"

"Why not," I said, watching the far bank where now there were no carts.

"But what will they do under the artillery when I was told to leave because of the artillery?"

"Did you leave the dove cage unlocked?" I asked.

"Yes."

“Then they’ll fly.”

“Yes, certainly they’ll fly. But the others. It’s better not to think about the others,” he said.

“If you are rested I would go,” I urged. “Get up and try to walk now.”

“Thank you,” he said and got to his feet, swayed from side to side and then sat down backwards in the dust.

“I was taking care of animals,” he said dully, but no longer to me. “I was only taking care of animals.”

There was nothing to do about him. It was Easter Sunday and the Fascists were advancing toward the Ebro. It was a gray overcast day with low ceiling so their planes were not up. That and the fact that cats know how to look after themselves were all the good luck that old man would ever have.

คำศัพท์

pontoon	a floating hollow metal structure, supporting a roadway over a river
ground	moved with a grinding sound
plodded	continued working slowly without resting
bridgehead	the farthest position of an advancing army
contact	fighting between two armies
artillery	large, mounted guns
unquiet	worried
dully	stupidly, not interestingly
overcast	darkened by clouds
a low ceiling	cloud covering

1.2.2 แนววิจารณ์

โครงเรื่อง (Plot)

เฮมมิงเวย์ได้พบกับชายแก่คนหนึ่งที่กำลังเดินทางอพยพออกจาก ซาน คาร์โลส (San Carlos) เพื่อหลบหนีจากภัยสงคราม ขณะที่เฮมมิงเวย์เดินตรวจดูว่าศัตรูได้ติดตามมาถึงไหนแล้ว เมื่อเขาเดินข้ามสะพานเขาเห็นชายแก่คนนี้นั่งพักอยู่ จนกระทั่งเขาเดินกลับมา เขาก็พบว่าชายแก่คนนี้ยังคงนั่งอยู่ที่เดิม เขาจึงพูดคุยและเรียนรู้เกี่ยวกับตัวชายแก่คนนั้น ก่อนจะช่วยให้เขาลุกขึ้นและเดินทางต่อไป ความพยายามของเขาประสบความสำเร็จเพราะชายแก่คนนั้นหมดแรงที่จะเดินทางต่อในขณะที่ตัวเขาต้องผละไปปฏิบัติหน้าที่ของเขาต่อไป

ใจความสำคัญของเรื่อง (Theme)

เฮมมิงเวย์สะท้อนภาพของการสูญเสียอันเป็นผลกระทบมาจากสงคราม การสูญเสียในทรัพย์สินเงินทองของตนเอง บ้านเรือนที่อยู่อาศัยหรือแม้แต่สัตว์เลี้ยงที่มีความหมายต่อชีวิตของชายแก่ที่สุด การที่ต้องอพยพไปหาสถานที่ที่ปลอดภัยต่างเป็นผลของสงครามทั้งสิ้น

“ ‘Yes. Because of the artillery. The captain told me to go because of the artillery.’

‘And you have no family?’ I asked, watching the far end of the bridge where a few last carts were hurrying down the slope of the bank.

‘No’, he said, “only the animals I stated....”

ตัวละครเอก (Major character)

ใน Old Man at the Bridge นั้นจะมีตัวละครเอกอยู่เพียงคนเดียว ซึ่งมีความสัมพันธ์กับชื่อเรื่องเป็นอย่างดี ตัวละครที่มีบทบาทเด่นมากที่สุดในเรื่อง คือ ชายแก่ผู้เดินทางมาจากเมืองซานคาร์โลส ประเทศสเปน นั่นเอง

“‘Where do you come from?’ I asked him.

‘From San Carlos,’ he said and smiles.

That was his native town and so it gave him pleasure to mention it and he smiled.”

ชายแก่คนนี้เป็นคนที่อยู่คนเดียวกับบริวารที่เป็นสัตว์เลี้ยง อันประกอบด้วยแพะ 2 ตัว แมว 1 ตัว และนกพิราบอีก 8 ตัว แม้จะตัวคนเดียวเขาก็อยู่อย่างมีความสุขในบ้านเกิดของเขา การต้องอพยพออกจากเมืองซานคาร์โลสจึงนับเป็นการสูญเสียครั้งที่ยิ่งใหญ่ของเขา เขาต้องทิ้งบ้านและทิ้งสัตว์เลี้ยงทั้ง 11 ตัว ไว้ข้างหลัง จำใจออกเดินทางอย่างโดดเดี่ยวและหดหู่ใจ

‘I was taking care of animals,’ he explained.

‘Oh,’ I said, not quite understanding.

‘Yes,’ he said, ‘I stayed, you see, taking care of animals.

I was the last one to leave the town of San Carlos.’

...

... ‘I had to leave them.’

...

‘Yes. Because of the artillery. The captain told me to go because of the artillery.’

‘And you have no family?’ I asked,...

‘No,’ he said, ‘only the animal I stated....’”

เมื่อดูจากสภาพและการแต่งกายของชายแก่ เราพอสรุปได้ว่าชายผู้นี้ไม่ได้เป็นคนยากจนแน่ แต่ต้องพลัดพรากจากบ้านเกิดและสิ่งอันเป็นที่รักมาก็เนื่องจากสงครามและทำตามคำสั่งของนายทหารชาวสเปน

“He did not look like a shepherd nor a herdsman and I looked at his black dusty clothes and his gray dusty face and his steel rimmed spectacles and said, ‘What animals were they?’”

“He looked at me very blankly and tiredly, then said, having to share his worry with some one,....”

ชายแก่นิรนามผู้นี้เป็นคนที่เป็กลาง ไม่ได้ฝึกไฝหาสิ่งใดทางการเมือง เขามีอายุ 76 ปี การเดินทางมาถึง 12 กิโลเมตร นับว่าเป็นการเดินทางที่เพียงพอสำหรับเขา เขาจึงไม่มีความต้องการที่จะต้องรีบเดินทางต่อไป สิ่งที่มีความหมายต่อชีวิตเขาหาใช่การเอาชีวิตรอดเพื่อดำเนินชีวิตต่อไปไม่ สิ่งที่ทำให้ความหมายและสิ่งดี ๆ ต่อตัวเขากลับเป็นบรรดาสัตว์เลี้ยงทั้ง 11 ตัว ที่เขาเป็นกังวลว่าจะไม่สามารถเอาตัวรอดจากภัยสงคราม

“ ‘What politics have you?’ I asked.

‘I am without politics,’ he said. ‘I am seventy-six years old. I have come twelve kilometers now and I think now I can go no further.’”

“... ‘The cat will be all right, I am sure. There is no need to be unquiet about the cat. But the others. Now what do you think about the others?’

‘Why they’ll probably come through it all right.’

...

‘But what will they do under the artillery when I was told to leave because of the artillery?’

“...That and the fact that cats know how to look after themselves was all the good luck that old man would ever have.”

ฉาก (Setting)

เรื่องสั้นเรื่อง Old Man at the Bridge เป็นเรื่องที่เกิดขึ้น ณ ถนนสายหนึ่งในประเทศสเปน ขณะที่กำลังมีสงครามกลางเมืองกันในสเปน ในขณะนั้น เสมมิงเวย์เองได้ไปปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้สื่อข่าวเรื่องสงคราม

แนวการเขียนและการใช้ภาษา (Style of Writing)

เฮมมิงเวย์ได้เสนอภาพเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นในขณะนั้นด้วยการพรรณนา (description) และการบรรยายโวหาร (narration) จากการสังเกตของเขาหรือ I ในเนื้อเรื่อง และจากการเล่าเรื่องราวชีวิตของชายแก่ผู้นั้น

“It was my business to cross the bridge, explore the bridgehead beyond and find out to what point the enemy had advanced. I did this and returned over the bridge. There were not so many carts now and very few people on foot, but the old man was still there.”

(การเขียนแบบพรรณนาโวหาร)

“ ‘I will wait a while,’ he said, ‘and then I will go. Where do the trucks go?’

“Towards Barcelona,’ I told him.”

(การเขียนแบบบรรยายโวหาร)

ในการเขียนเรื่อง **Old Man at the Bridge** นี้ เฮมมิงเวย์ได้เขียนดำเนินเรื่องโดยสรรพนามบุรุษที่ 1 หรือ จากตัวของเขาเอง เขาจะเป็นผู้หนึ่งในเนื้อเรื่องโดยใช้ ‘I’ (ดูตัวอย่างจากบทคัดตอนทั้ง 2 ข้างบน)

ประโยคต่าง ๆ ที่ปรากฏในเนื้อเรื่องจะเป็นประโยคที่มีโครงสร้างไม่ซับซ้อนและใจความเดียว (simple sentences) ที่สั้น ๆ อาจมีการนำเอาคุณศัพท์ (adjective) และ

คำกริยาวิเศษณ์ (adverb) มาใช้บ้าง เพื่อให้ผู้อ่านได้รับภาพที่ชัดเจน นอกจากนี้ บทสนทนาของชายแก่กับเขาก็เป็นบทสนทนาที่ง่าย ๆ และมีความหมายที่ชัดเจนไม่กำกวม

“There was nothing to do about him.”

“I know no one in that direction,” he said.

(ประโยคใจความเดียว)

“An **old** man with steel rimmed spectacles and **very dusty** clothes sat by the side of the road.”

“He looked at me very **blankly** and **tiredly**,...”

“It was a **gray overcast** day with a **low** ceiling...”

(เส้นใต้เส้นเดียว คือ คำคุณศัพท์
ตัวเอน คือ คำกริยาวิเศษณ์)

“ ‘What politics have you?’ I asked.

‘I am without politics,’ he said. ...”

(บทสนทนาที่ง่าย ตรงประเด็นและมี
ความหมายชัดเจน)

ก่อนจะจบเรื่อง ผู้เขียนได้นำเอาสีมาใช้เพื่อเป็นสัญลักษณ์ของความสิ้นหวังและความรู้สึกท้อแท้ หดหู่ใจ ของตัวละครเอกของเรื่อง ทำให้ผู้อ่านเดาเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อชายแก่นั่นได้ว่ามันอาจจะมีอะไรไม่ดีเกิดขึ้นต่อเขาได้

“There was nothing to do about him. It was Easter Sunday and the Fascists were advancing toward the Ebro. It was a **gray** overcast day with a low ceiling so their planes were not up. . . .”

กิจกรรมที่ 2

1. ชายแก่ในเรื่อง **Old Man at the Bridge** ทำอะไรอยู่ในอนุเขต (paragraph) แรกของเรื่อง การกระทำของเขาสัมพันธ์กับใจความสำคัญ (theme) ของเรื่องอย่างไร
2. ตอนใดที่นักศึกษาทราบว่าเรื่องนี้ได้ถูกนำมาเสนอต่อผู้อ่านในแบบบุรุษที่ 1 (first person)
3. จงระบุคำศัพท์ที่แสดงให้เห็นฉากของสงครามที่มีในเนื้อเรื่องออกมา
4. นักศึกษาได้เรียนรู้เกี่ยวกับบุคลิกภาพของผู้เล่าเรื่องหรือเฮมมิงเวย์ในอนุเขตสุดท้ายของเรื่อง เขาเป็นใครเช่นใด เขามีทัศนคติต่อชายแก่คนนั้นอย่างไร

5. ในเรื่องนี้ ทุกคนได้พากันเดินทางไปจากสะพานแห่งนั้นอย่างเร่งรีบ ยกเว้นชายแก่คนนั้น เพราะเหตุใดชายแก่ผู้นั้นจึงไม่เดินทางต่อไปเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ

2. นากิบ มาฟูซ (Naguib Mahfouz)

2.1 ชีวิตประวัติ

นากิบ มาฟูซ เป็นนักเขียนชาวอาหรับคนแรกที่ได้รับรางวัลโนเบลที่ทรงเกียรตินี้ในปี ค.ศ. 1988 ขณะนั้นเขามีอายุเกือบ 80 ปี

มาฟูซเกิดที่กรุงไคโร ประเทศอียิปต์ เมื่อวันที่ 11 ธันวาคม ค.ศ. 1911 เขาเป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียงมากที่สุดในโลกของวรรณกรรมอาหรับ

แม้มาฟูซจะมีตำแหน่งเป็นข้าราชการในกระทรวงวัฒนธรรม (the Ministry of Culture) ของประเทศอียิปต์มานานหลายปี และได้หางานเป็นนักหนังสือพิมพ์ (journalist) ผลงานด้านนวนิยายของเขาหลายเล่มถูกห้ามตีพิมพ์ (be banned)

ในปี ค.ศ. 1989 ผู้นำของประเทศอิหร่าน³ได้ประกาศจะลงโทษประหารชีวิต ซัลแมน รัชดี (Salman Rushdie) สืบเนื่องมาจากผลงานของเขาชื่อ **The Satanic Verses** ที่มีเนื้อหาขัดต่อศาสนาอิสลาม มาฟูซและชาวมุสลิมหลายคนได้ลุกขึ้นมาคัดค้านคำพิพากษานั้น และสนับสนุนในการแสดงความคิดเห็นของรัชดีในผลงาน

³ผู้นำของอิหร่านในขณะนั้น คือ อะยาโตนอลา โคไมนี (Ayatoah Ruholla Khomeini)

ของเขา จนเป็นเหตุให้เขาเองถูกคุกคามและขู่ฆ่า นอกจากนี้ ชาวมุสลิมชาวจัดยังถือว่า มาฟูซคูหมีนศาสนาในผลงานการเขียนของเขา

มาฟูซเข้าศึกษาระดับปริญญาตรีในสาขาปรัชญา แต่ต่อมาเขาได้เปลี่ยนไปศึกษาวรรณคดีแทน เขาได้กล่าวว่า

“I studied philosophy, and, until I was twenty-five, I wanted to continue. Then I had a crisis and chose literature. But philosophy was important; it prevented me, I think, from becoming sentimental in a time when all my teachers were romantics.”

มาฟูซเป็นนักเขียนที่ผลิตงานวรรณกรรมออกมามากมาย เมื่อเขาได้รับการประกาศให้เป็นผู้ได้รับรางวัลโนเบล (ค.ศ. 1988) เขาได้เขียนนวนิยาย 15 เรื่อง หนังสือรวมเรื่องสั้น 12 เล่ม บทละครและบทโทรทัศน์อีกหลายเรื่อง

ผลงานของมาฟูซได้รับการแปลเป็นภาษาอังกฤษหลายเรื่อง ที่มีชื่อเสียงมากที่สุด คือ **Midag Alley** (ค.ศ. 1981)⁴ **Miramar** (ค.ศ. 1983) และหนังสือสามตอนจบ ประกอบด้วย **Palace Walk** (ค.ศ. 1990) **Palace of Desire** (ค.ศ. 1991) และ **Sugar Street** (ค.ศ. 1992)

โรเจอร์ เอลเลน (Roger Allen) ได้กล่าวถึงมาฟูซและอาชีพนักเขียนของเขาใน **World Literature Today** ไว้ดังนี้

⁴ ปี ค.ศ. ในวงเล็บนี้เป็นปี ค.ศ. ที่ผลงานถูกแปลเป็นภาษาอังกฤษ ไม่ใช่ปีที่มาฟูซเขียนต้นฉบับเป็นภาษาของเขาเอง

“Alongside a concern with the mundane but crucial issues of survival in the inimical environment of the modern city, Mahfouz shows a continuing and particular concern for such questions as the nature of madness, the alienation of modern man and his search for consolation, and the role of religion in contemporary societies dominated by humanistic values. His choice of venue for the various fictional worlds he has created has been the city, with a particular concentration on Cairo. ... Unlike other Egyptian novelists ... he has not used the countryside and its peasant population as a focus for criticism of the course of socialist politics in his country, but has concentrated instead on the sector with which he is extremely familiar: the bureaucrat class in the city.”⁵

ปัจจุบันมาฟูซยังมีชีวิตและสร้างผลงานทางวรรณคดีที่มีคุณค่าต่อไป

2.2 เรื่องสั้นชื่อ **Half a Day**

2.2.1 เนื้อเรื่อง

I proceeded alongside my father, clutching his right hand, running to keep up with the long strides he was taking. All my clothes were new: the black

⁵Roberta Rubenstein and Charles R. Larson, ed., **Worlds of Fiction**. New York: Macmillan, 1993, p.720.

shoes, the green school uniform, and the red tarboosh. My delight in my new clothes, however, was not altogether unmarred, for this was no feast day but the day on which I was to be cast into school for the first time.

My mother stood at the window watching our progress, and I would turn toward her from time to time, as though appealing for help. We walked along a street lined with gardens; on both sides were extensive fields planted with crops, prickly pear, henna trees, and a few date palms.

“Why school?” I challenged my father openly. “I shall never do anything to annoy you.”

“I’m not punishing you,” he said, laughing. “School’s not a punishment. It’s the factory that makes useful men out of boys. Don’t you want to be like your father and brothers?”

I was not convinced. I did not believe there was really any good to be had in tearing me away from the intimacy of my home and throwing me into this building that stood at the end of the road like some huge, high-walked fortress, exceedingly stern and grim.

When we arrived at the gate we could see the courtyard, vast and crammed full of boys and girls. “Go in by yourself,” said my father, “and join them. Put a smile on your face and be a good example to others.”

I hesitated and clung to his hand, but he gently pushed me from him. “Be a man,” he said. “Today you truly begin life. You will find me waiting for you when it’s time to leave.”

I took a few steps, then stopped and looked but saw nothing. Then the faces of boys and girls came into view. I did not know a single one of them, and

none of them knew me. I felt I was a stranger who had lost his way. But glances of curiosity were directed toward me, and one boy approached and asked, "Who brought you?"

"My father," I whispered.

"My father's dead," he said quite simply.

I did not know what to say. The gate was closed, letting out a pitiable screech. Some of the children burst into tears. The bell rang. A lady came along, followed by a group of men. The men began sorting us into ranks. We were formed into an intricate pattern in the great courtyard surrounded on three sides by high buildings of several floors; from each floor we were overlooked by a long balcony roofed in wood.

"This is your new home," said the woman. "Here too there are mothers and fathers. Here there is everything that is enjoyable and beneficial to knowledge and religion. Dry your tears and face life joyfully."

We submitted to the facts, and this submission brought a sort of contentment. Living beings were drawn to other living beings, and from the first moments my heart made friends with such boys as were to be my friends and fell in love with such girls as I was to be in love with, so that it seemed my misgivings had had no basis. I had never imagined school would have this rich variety. We played all sorts of different games: swings, the vaulting horse, ball games. In the music room we chanted our first songs. We also had our first introduction to language. We saw a globe of the Earth, which revolved and showed the various continents and countries. We started learning the numbers. The story of the Creator of the universe was read to us, we were told of His present world and of His Hereafter,